

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ο υμνωδός την ονομάζει «πανεύφημον νύμφην Χριστού» την Αγίαν Αικατερίναν και πολύ δικαίως γιατί η Αγία ως μόνον νυμφίον της ψυχής της είχε κάνει τον Χριστόν. Η ζωή της πραγματικά πολυάθλος κατέπληξε τους πάντας. Η σοφία και η γνώσις, όλη η επιστήμη του καιρού της είχε γίνει κτήμα της. Όλα όμως τα περιφρόνησε για την αγάπη του μοναδικού Νυμφίου, του Χριστού.

Και όμως η σοφία του κόσμου αυτού δεν την παραπλάνησε, ούτε η γήινη φιλοσοφία. Την έθεσε στην υπηρεσία της αληθινής φιλοσοφίας, για να ελκύση στην πίστι του Χριστού τους φιλοσόφους του καιρού εκείνου και τους ρήτορας.

Υπέμεινε πολλά βασανιστήρια και φυλακίσεις και απ' όλα αυτά την εγλύτωσε θαυματουργικά ο Κύριος. Τέλος παρέδωσε την αγία ψυχή της με μαρτυρικόν διά ξίφους θάνατον, διά να πρεσβεύη από τότε για όλους, όσοι επικαλούνται την προστασία της. Ιδιαίτερος τιμάται εις το όρος Σινά από τους μοναχούς της Μονής Σινά, γιατί

θαυματουργικώς μετεφέρθη το σώμα της επί του όρους αυτού.

Νομίζομεν ότι μεγάλην ωφέλειαν θα λάβη ο αγαπητός αναγνώστης από την ανάγνωσιν του βίου της Αγίας Αικατερίνης, γι' αυτό και προβαίνομεν εις την έκδοσιν του φυλλαδίου αυτού με την ευχήν όπως η Μεγαλομάρτυς «αιτήται πάσι το μέγα έλεος».

Γνωριμία με τον Ιησού Χριστό

Η Αγία Αικατερίνη γεννήθηκε στην Αλεξάνδρεια και μαρτύρησε κατά την εποχή των ασεβών βασιλέων Μαξιμιανού, Μαξεντίου και Μαξιμίνου (305-313). Ήταν κόρη του ηγεμόνος της Αλεξανδρείας Κώνστα (η Κέστου) φημισμένη για το κάλλος της και τη σοφία, διότι είχε μορφωθεί με τα διδάγματα της ελληνικής παιδείας και γνώριζε Όμηρο, Βιργίλιο, Αριστοτέλη, Πλάτωνα και άλλους αρχαίους συγγραφείς.

Πολλοί πλουσιώτατοι άρχοντες της συγκλήτου την ζήτησαν σε γάμο από την μητέρα της, που ήταν κρυφή χριστιανή εξ αιτίας του διωγμού, που κίνησε ο Μαξιμιανός. Οι συγγενείς και η μητέρα της την συμβούλευαν να παντρευθή για να μην περιέλθη η βασιλεία του πατέρα της σε ξένο άνδρα, αλλά η Αικατερίνη αγαπούσε την παρθενία και απέφευγε τις προτάσεις. Η παράδοση αναφέρει το εξής περιστατικό: Όταν άρχισαν να την ενοχλούν συστηματικά τους είπε:

Βρήτε ένα νέο να μου μοιάζη στα τέσσερα χαρίσματα που ομολογείτε, ότι ξεπερνώ τις άλλες νέες και τότε να τον κάνω σύζυγό μου, γιατί δεν καταδέχομαι να πάρω κατώτερό μου. Ερευνήστε αν υπάρχει κάποιος όμοιός μου στην ευγένεια, στον πλούτο, στη σοφία, και στην ωραιότητα. Αν του λείπη κάτι απ' αυτά δεν είναι άξιος για μένα.

Εγνώριζαν όλοι, ότι ήταν αδύνατο να βρεθή τέτοιος άνθρωπος και της έλεγαν, ότι ο γιος του βασιλιά της Ρώμης και άλλοι είναι ευγενείς και πλουσιώτεροι από αυτή, αλλά υστερούν στην σοφία και στην ομορφιά. Αλλά η κόρη δεν δεχόταν να πάρη «αγράμματο», όπως έλεγε.

Η μητέρα της είχε πνευματικό ένα άγιο άνθρωπο έξω από την πόλι. Πήρε, λοιπόν, την Αικατερίνη και πήγαν να τον συμβουλευθούν. Ο ασκητής άκουσε τα φρόνημα λόγια της και σκέφθηκε να την ελκύση στην πίστι του Χριστού. Της είπε λοιπόν: Γνωρίζω έναν θαυμάσιο άνθρωπο, που σε υπερβαίνει σ' όλα τα χαρίσματα και σ' άλλα αναρίθμητα. Η ωραιότητά του νικά στη λάμψη τον ήλιο, η σοφία του κυβερνά όλα τα όντα, ο πλούτος του διαμοιράζεται σ' όλο τον κόσμο και δεν λιγοστεύει ποτέ, η ευγένειά του είναι ασύλληπτη και ακατανίκητη.

Η κόρη νόμισε, ότι πρόκειται για επίγειο άρχοντα και ρωτούσε αν αυτά τα χαρίσματα ήταν αληθινά. Ρώτησε λοιπόν:

Τίνος είναι γιός;

Αυτός δεν έχει πατέρα στη γη, αλλά γεννήθηκε υπερφυσικά από μια Υπεραγία Παρθένο, που αξιώθηκε για την αγιότητά της να μείνη αθάνατη στην ψυχή και στο σώμα.

Είναι δυνατό να δω αυτό το νέο, για τον οποίο διηγείσαι τόσα θαυμαστά;

Αν κάμης ό,τι σου πω, θα αξιωθής να δης το πρόσωπό του.

Σε βλέπω άνθρωπο γνωστικό και σεβάσμιο, πιστεύω ότι δεν μου λες ψέματα. Είμαι έτοιμη να κάνω ό,τι μου πης.

Τότε ο ασκητής της έδωσε μιά εικόνα της Παναγίας, που κρατούσε το θείο Βρέφος και της λέει: Αυτή είναι η αειπάρθενος Μητέρα Εκείνου. Πάρε την και αφού κλείσης την πόρτα του δωματίου συ κάμε ολονύκτια προσευχή και παρακάλεσε αυτήν, που ονομάζεται Μαρία, να

σου δείξη τον Υιόν της. Ελπίζω, ότι αν παρακαλέσης με πίστι, θα σε ακούση.

Πήρε η Αικατερίνη την εικόνα και όλη τη νύκτα κλεισμένη στο θάλαμό της προσευχόταν, όπως της είπε ο γέροντας. Από τον κόπο κοιμήθηκε και βλέπει σε όραμα την Παναγία με το θείο Βρέφος. Αλλά είχε στραμμένο το πρόσωπό του προς τη Μητέρα του, έτσι η κόρη έβλεπε τα νώτα του, επιθυμώντας να δη από μπροστά πήγε προς το άλλο μέρος, αλλά ο Χριστός έστρεψε πάλι το πρόσωπό του. Τούτο έγινε τρεις φορές. Τότε άκουσε την Παναγία να λέη:

Κύτταξε, παιδί μου, τη δούλη σου Αικατερίνη, πόσο είναι ωραία και καλή.

Το βρέφος αποκρίθηκε:

Είναι σκοτεινή και άσχημη, τόσο που δεν μπορώ να την δω καθόλου.

Δεν είναι πάνσοφη παραπάνω από όλους τους ρήτορες, πλούσια και ευγενή;

Μητέρα μου, είναι αμαθής και πολύ χαμηλά όσο βρίσκεται σε τέτοια κατάσταση, ώστε δεν πρέπει να με δη στο πρόσωπο.

Σε παρακαλώ, παιδί μου, να μην περιφρονήσεις το πλάσμα σου, αλλά να την νουθετήσης και να την οδηγήσης για να απολαύση τη δόξα σου και να δη το πρόσωπό σου, που επιθυμούν και οι Άγγελοι να βλέπουν.

Ας πάη στο γέροντα, που της έδωσε την εικόνα και ας κάνη ό,τι θα την συμβουλεύση και τότε θα με δη.

Την άλλη μέρα ξεκίνησε το πρωί με λίγες γυναίκες κι έφθασε στο κελλί του γέροντα. Με δάκρυα του διηγήθηκε το όραμα και του ζήτησε τη συμβουλή του. Ο όσιος διηγήθηκε όλα τα Μυστήρια της αληθινής πίστεως, αρχίζοντας από τη δημιουργία του ανθρώπου.

Μετά την κατήχησι η Αγία αποθέτοντας τον παλιό άνθρωπο και φορώντας στολή θεούφαντη, γύρισε στα ανάκτορα. Όλη τη νύκτα πέρασε προσευχόμενη μέχρι την ώρα που κοιμήθηκε και είδε σε οπτασία την Παρθένο με το βρέφος, που κοίτταζε την Αικατερίνη, με πολύ ιλαρότητα. Στην ερώτηση της Θεομήτορος αν ήταν τώρα αρεστή η κόρη, ο Δεσπότης απάντησε:

Τώρα έγινε ένδοξη η άσχημη και σκοτεινή, η πτωχή και χωρίς γνώσι έγινε πλούσια και πάνσοφη, η καταφρονεμένη και άσημη έγινε ευγενής και ένδοξη. Είναι στολισμένη με τέτοια χαρίσματα, ώστε επιθυμώ να τη μνηστευθώ για νύφη μου άφθορη.

Δεν είμαι άξια, Υπερένδοξε Δέσποτα, να βλέπω τη βασιλεία σου, αλλά αξίωσέ με να συναριθμηθώ με τους δούλους σου.

Η Θεοτόκος τότε πήρε το δεξι χέρι της κόρης και της είπε:

Δώσε της, παιδί μου, δακτυλίδι σαν αρραβώνα, για να την αξιώσης της βασιλείας σου.

Τότε ο Κύριος της έδωσε ένα ωραίο δακτυλίδι λέγοντας:

Σήμερα σε παίρνω για νύφη μου αιώνια και άφθορη. Να φυλάξης αυτή τη συμφωνία. Να μην πάρης άλλον νυμφίο στη γη.

Από τη στιγμή εκείνη ελκύσθηκε η Αικατερίνη από τον Ουράνιο Νυμφίο και αιχμαλωτίσθηκε η καρδιά της από τον θείο έρωτα του Χριστού.

Ενώπιον του βασιλέως Μαξεντίου

Εκείνη την εποχή ο βασιλιάς έβγαλε την εξής διαταγή: «Εγώ ο βασιλιάς, προστάζω όλους, όσοι είναι υπό την εξουσία μου, να μαζευθούν στ' ανάκτορα για να τιμήσωμε τους μεγάλους θεούς, δείχνοντας την ευγνωμοσύνη μας με θυσίες για όσες ευεργεσίες μας έκαναν. Όποιος

περιφρονήσει αυτή την εντολή και τολμήσει να προσκυνήσει άλλον θεό θα τιμωρηθή σκληρά».

Μετά από αυτά τα προστάγματα συγκεντρώθηκε πλήθος κόσμου για να προσφέρει θυσία, ό,τι ο καθένας μπορούσε. Ο βασιλιάς θυσίασε εκατόν τριάντα ταύρους, ενώ οι άλλοι άρχοντες και ηγεμόνες λιγότερους.

Η Αικατερίνη εστενοχωρείτο, που έβλεπε την ασέβεια των ανθρώπων, που πρόδιδαν τη ψυχή τους από φόβο. Από ζήλο θεϊκό παρακινημένη πήρε λίγους δούλους και πήγε στον ειδωλολατρικό ναό, όπου θυσίαζαν. Στάθηκε στην πόρτα ελκύνοντας τα βλέμματα όλων. Ειδοποίησε εν συνεχεία τον βασιλιά, ότι έχει να του πη κάτι σπουδαίο για μια υπόθεσι. Ο βασιλιάς πρόσταξε να πλησιάσει. Η Αικατερίνη υποκλίθηκε και με παρρησία είπε:

Έπρεπε, βασιλιά, πρώτα συ να γνωρίσης την πλάνη, που έχετε λατρεύοντας σαν θεούς τα είδωλα. Είναι ντροπή και μεγάλη ανοησία να προσκυνάτε φθαρτά και αναισθητα δημιουργήματα. Δεν πιστεύετε τουλάχιστον τον σοφό Διόδωρο, που λέγει, ότι οι θεοί αυτοί ήταν άνθρωποι με πάθη και ελαττώματα, αλλά επειδή μερικές φορές έδειξαν ανδρεία, υνομάσθηκαν αθάνατοι. Αργότερα οι άνθρωποι νομίζοντας ότι είναι πράγματι θεοί τους προσκυνούσαν και τους τιμούσαν. Ακόμη και ο Πλούταρχος κατηγορεί και περιφρονεί όσους σέβονται τέτοια αγάλματα. Πρέπει να υπακούσης, βασιλιά, σ' αυτούς τους διδασκάλους και να μην γίνης αιτία να χαθούν τόσες ψυχές. Ένας είναι ο Θεός, Αΐδιος και Αθάνατος, που για την σωτηρία μας έγινε άνθρωπος. Αυτός ο Παντοδύναμος Θεός δεν έχει ανάγκη από τέτοιες θυσίες, αλλά μόνο προστάζει να τηρούμε τις εντολές του.

Ο βασιλιάς θύμωσε στο άκουσμα των συνετών λόγων της Αικατερίνης, αλλά μη μπορώντας να αναντιωθή αποκρίθηκε:

Αφησε να τελειώσουμε τη θυσία και τότε θα ακούσουμε τα λόγια σου.

Όταν τελείωσε την ανόητη πανήγυρι και τελετή, πρόσταξε να φέρουν την Αγία στ' ανάκτορα και της είπε:

Πες μας ποια είσαι και τι σημαίνουν τα λόγια, που προηγουμένως έλεγες;

Είμαι κόρη του ηγεμόνα Κώνστα. Ονομάζομαι Αικατερίνη και έχω σπουδάσει Ρητορική, Φιλοσοφία, Γεωμετρία και τις άλλες επιστήμες. Αλλά όλα αυτά τα περιφρόνησα και ήλθα να γίνω νύφη του Δεσπότη Χριστού, που λέγει με το στόμα του προφήτου: «Απολώ την σοφία των σοφών και την σύνεσιν των συνετών αθετήσω».

Ο βασιλιάς θαύμασε την σοφία, την ευστροφία και την ωραιότητα της παρθένου κι' ενόμισε ότι δεν ήτο γεννημένη στη γη από θνητούς, αλλά ότι ήταν θεότης απ' εκείνες, που σεβόταν ο ίδιος και λάτρευε. Επειδή ο βασιλιάς φανέρωσε αυτή τη γνώμη του, η Αικατερίνη του είπε:

Βέβαια, αληθινά είπες αυτά, βασιλιά, διότι ονομάζεις θεούς τους δαίμονες, που σας δείχνουν διάφορα φαντάσματα και σας παρακινούν σε ασέλγειες και σ' άλλες άτοπες επιθυμίες. Εγώ είμαι απ' τη γη και μ' έπλασε ο Θεός με τέτοια μορφή και με τίμησε με το κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσι» και γι' αυτό πρέπει να θαυμάζεται η σοφία του Πλάστη, επειδή από ευτελή ύλη κατώρθωσε να δώσει τόση ομορφιά.

Μη λέγης κακό για τους θεούς, που έχουν δόξα αθάνατη, είπε πειραγμένος ο βασιλιάς.

Αν θελήσης να αποτινάξης το σκοτάδι της απάτης θα γνωρίσης την ευτέλια των θεών σου και θα καταλάβης τον αληθινό Θεό. Και μόνο το όνομα του Θεού η και ο Σταυρός του τυπούμενος στον αέρα αφανίζει τους θεούς σου, κι' αν θέλεις μπορώ να στο αποδείξω.

Ο βασιλιάς φοβήθηκε μήπως τον νικήση με αποδείξεις και ντροπιασθή και της είπε:

Είναι άπρεπο να συζητά ο βασιλιάς με γυναίκες. Θα μαζέψω τους σοφούς ρητορές μου και τότε θα καταλάβης την αδυναμία των λόγων σου και θα πιστέψης αυτά που λέω εγώ.

Συνομιλία με τους ρήτορες.

Μαρτύριον των ρητόρων

Μετά απ' αυτή τη συνομιλία ο βασιλιάς με επιστολές κάλεσε όλους τους σοφούς και ρήτορες. Το περιεχόμενο των επιστολών ήταν περίπου έτσι:

«Εγώ ο βασιλιάς χαιρετώ όλους τους σοφούς και τους ρήτορες των Ελλήνων και σας παρακαλώ να έλθετε εδώ γρήγορα, για να αποστομώσετε μια γυναίκα σοφή, με τη βοήθεια του σοφώτατου θεού Ερμή. Αυτή η γυναίκα χλευάζει τους θεούς μας, ονομάζει τις πράξεις τους μύθους και φλυαρίες. Αν την νικήσετε, θα αξιωθήτε πολλών τιμών».

Συγκεντρώθηκαν, λοιπόν, εκατόν πενήντα σοφοί, οξείς στο νου και ικανώτατοι στην ομιλία. Τους είπε λοιπόν ο βασιλιάς.

Ετοιμασθήτε με επιμέλεια ν' αγωνισθήτε καλά και μην αμελήσετε, νομίζοντας ότι είναι εύκολο το έργο σας, επειδή έχετε να αντιμετωπίσετε μια γυναίκα. Αλλά ετοιμασθήτε σαν να έχετε ανταγωνιστή σοφώτατον ρήτορα. Δείξτε την σοφίαν σας, που νομίζω ότι υπερβαίνει τη σοφία και αυτού του Πλάτωνος.

Σ' αυτά τα λόγια απάντησε κάποιος απ' τους ρήτορες που ξεχώριζε:

Έστω κι' αν είναι η φρονιμώτερη γυναίκα και η σοφώτερη δεν θα μπορέση να συζητήση μαζί μας. Πρόσταξέ την, λοιπόν, να έλθη.

Γεμάτος χαρά ο βασιλιάς, ελπίζοντας ότι θα νικήση την πλήρη χάριτος φιλοσοφία διατάζει να φέρουν την κόρη στο θέατρο, όπου είχε συγκεντρωθή πλήθος κόσμου. Πριν φθάσουν οι απεσταλμένοι στην Αγία ήλθε ο Αρχάγγελος Γαβριήλ και της λέγει:

Μη ταράζεσαι, κόρη. Ο Κύριος θα προσθήσῃ σοφία στην σοφία σου, για να νικήσης τους ρήτορες και όχι μόνο αυτοί, αλλά και πολλοί άλλοι θα πιστέψουν και θα αξιωθήτε όλοι να λάβετε το στεφάνι του μαρτυρίου.

Όταν παρουσιάσθηκε εμπρός στους σοφούς η παρθένος, ο υπερήφανος ρήτορας, που είχε διαβεβαιώσει τον βασιλιά για την νίκη, της είπε:

Συ είσαι εκείνη, που βλασφημεί τους θεούς μας τόσο αναισχυντα;

Εγώ είμαι. Δεν βλασφημώ όμως αναισχυντα, όπως είπες, αλλά ήπια και με φιλαλήθεια μιλώ για τους ψεύτικους θεούς σας.

Ενώ οι μεγάλοι ποιητές τους ονομάζουν υψηλούς, συ, που γνώρισες την σοφία τους, τολμάς να μιλάς με τόση θρασύτητα;

Την φοβία μου την έχω δώρο από τον Θεό, που είναι η Σοφία και η Ζωή. Εκείνος, που σέβεται και τηρεί τις θείες εντολές είναι πράγματι φιλόσοφος. Τα έργα των θεών σας και οι διηγήσεις γι' αυτούς είναι γεμάτες απάτη. Πες μου ποιος από τους μεγάλους ποιητές τους ονόμασε θεούς!...

Πρώτος ο Όμηρος και ο Ορφέας και όλοι οι άλλοι. Μην απατάσαι, λοιπόν, συ η σοφή να προσκυνάς τον Εσταυρωμένο, που κανένας ποιητής δεν τον ωνόμασε Θεό.

Μα ο ίδιος ο Όμηρος λέγει για τον Δία, ότι είναι απατεώνας, πανούργος και ψεύτης και ότι ήθελαν να τον δέσουν η Ήρα, ο Ποσειδών κι' η Αθηνά, αν δεν πρόφθαινε να κρυφθή. Και οι άλλοι αναφέρουν τέτοια υβριστικά για τους Θεούς. Είπες, ότι τον Εσταυρωμένο δεν τον αναφέρει κανένας παλαιός σοφός, και γι' αυτό να μην ασχολούμεθα μ' αυτόν, που είναι ο αληθινός Θεός, Δημιουργός πάσης κτίσεως και όλου του ανθρώπινου γένους. Θυμίσου τι λέγει για τη σάρκωσί του και τη σωτήρια Σταύρωσί Του η Σίβυλλα και ο Απόλλων. Αυτός ο Θεός έγινε άνθρωπος, περπάτησε στη γη, δίδαξε, εθαυματούργησε. Έπειτα καταδέχτηκε και τον θάνατον για να λύση την πρώτη καταδική και να ανοίξη τις πύλες του Παραδείσου.

Μετά το μαρτύριό του πέθανε και αναστήθηκε. Όταν ανέβηκε στους Ουρανοί έστειλε στον κόσμο τους Μαθητές φωτισμένους απ' το Άγιο Πνεύμα, για να λυτρώσουν τις ψυχές από την πλάνη της απιστίας. Αυτά πρέπει και συ να τα πιστέψης και να γνωρίσης τον αληθινό Θεό και να γίνης δούλος του, αν θέλεις το συμφέρον σου. Ο ίδιος ο Χριστός λέγει καλώντας όλους: «Δεύτε προς με πάντες οι κοπιώντες και πεφορτισμένοι, καγώ αναπαύσω υμάς»...

Με τέτοια λόγια γεμάτα σοφία κατέπληξε η πάνσοφη τον φιλόσοφο, που έμεινε άφωνος. Ο βασιλιάς βλέποντας την ήττα του σοφού διέταξε τους άλλους να συζητήσουν με την χριστιανή. Εκείνοι όμως δήλωσαν:

Δεν μπορούμε ν' αντισταθούμε στην αλήθεια, τώρα μάλιστα, που βλέπομε ότι ο καλύτερος ρήτορας νικήθηκε.

Τότε ο βασιλιάς θύμωσε και πρόσταξε να τους κάψουν στο μέσον της πόλεως. Εκείνοι έπεσαν στα πόδια της Αγίας παρακαλώντας να τους συγχωρήση ο Θεός για όσα από άγνοια έκαναν, γιατί τώρα πιστεύουν στην αληθινή πίστι και επιθυμούν να βαπτιστούν και να πάρουν την δωρεάν του Αγίου Πνεύματος. Η Αγία λοιπόν τους είπε:

Είστε τώρα ευτυχείς και καλότυχοι, γιατί αφήσατε το σκοτάδι και ακολουθήσατε το φως της αλήθειας. Η φωτιά, που σας απειλεί ο ασεβής βασιλιάς, θα γίνη για σας Βάπτισμα, που θα σας καθαρίση από κάθε ακαθαρσία της ψυχής και του σώματος.

Έτσι τους παρακίνησε όλους και τους σφράγισε με το σημείο του Σταυρού στέλνοντάς τους στο μαρτύριο.

Τους έρριξαν οι στρατιώτες στη φωτιά στις 17 Νοεμβρίου. Το βράδυ της ίδιας ημέρας πήγαν μερικοί ευσεβείς να συνάξουν τα λείψανα και τα βρήκαν όλα σώα και ακέραια χωρίς να τα έχη βλάψει η φωτιά,

Βασανιστήρια και φυλάκισις της Αγίας

Ο βασιλιάς από την πλευρά του είχε συγκεντρώσει όλη του την φροντίδα στην Αγία. Επειδή δεν μπορούσε να την νικήση με συλλογισμούς φιλοσοφίας, προσπαθούσε να επιτύχη το σκοπό του με κολακείες και πανουργίες λέγοντας:

Υπάκουσε σε μένα, που σε συμβουλεύω σαν φιλόστοργος πατέρας να προσκυνήσης τους μεγάλους θεούς και ιδιαίτερα τον Ερμή, που σε στόλισε με της φιλοσοφίας τα χαρίσματα και θα σου δώσω το μισό της εξουσίας μου και θα κατοικής μαζί μου στ' ανάκτορα.

Βγάλε το προσωπείο, βασιλιά, και μην υποκρίνεσαι, απάντησε η Αγία. Εγώ είμαι χριστιανή και θα γίνω νύφη Χριστού, που τον έχω μοναδικό Νυμφίο και σύμβουλο, στολισμό της παρθενίας μου και ποθώ το μαρτύριο περισσότερο από κάθε βασιλικό ένδυμα και στεφάνι.

Μη μ' αναγκάσης να βρίσω την αξία σου χωρίς να το θέλω, είπε πάλι ο βασιλιάς.

Κάνε ό,τι θέλεις, γιατί με την πρόσκαιρη αυτή ατιμία θα γίνης αφορμή να δοξασθώ με δόξα αθάνατη και να πιστέψη πλήθος κόσμου στον Χριστό μου ακόμη και μέσα από το παλάτι σου.

Ωργίσθηκε ο βασιλιάς ύστερα απ' αυτήν την απάντησι και διέταξε να την κτυπήσουν με νεύρα βοδιών. Κτυπούσαν, λοιπόν, την Μάρτυρα επί δύο ώρες δυνατά στην κοιλιά και στην ράχη, μέχρις ότου ξέσκισαν το παρθενικό της σώμα. Η Αγία στεκόταν με τόση ανδρεία και γενναιότητα, ώστε εθαύμαζαν όσοι την έβλεπαν. Το βράδυ δόθηκε διαταγή να την φυλακίσουν και να μην της δώσουν φαγητό και νερό για δώδεκα μέρες, μέχρι να βγη η

απόφασι με ποιο τρόπο θα θανατωθή.

Επιστροφή εις την πίστιν της βασιλίσσης και του Πορφυρίωνος

Η Φαυστίνα, σύζυγος του βασιλιά, είχε πόθο να γνωρίση την Αγία, που την είχε αγαπήσει ακούγοντας τις αρετές και τα ανδραγαθήματά της. Βρήκε, λοιπόν, την ευκαιρία, όταν έλειπε ο σύζυγός της από την πόλι. Κάλεσε την στρατοπεδάρχη Πορφυρίωνα, άνθρωπο άξιο και έμπιστο, και του είπε:

Την περασμένη νύκτα είδα σ' όραμα την Αικατερίνη καθισμένη μεταξύ πολλών παρθένων. Όταν με είδε με κάθισε κοντά της και μου έβαλε στο κεφάλι χρυσό στεφάνι λέγοντας: «Ο Δεσπότης Χριστός σου στέλλει αυτό το στεφάνι». Σε παρακαλώ, λοιπόν, Πορφυρίωνα, να βρης ένα τρόπο να συναντήσω απόψε την κόρη αυτή.

Θα εκπληρώσω την επιθυμία σου, δέσποινα, απάντησε ο Πορφυρίων.

Όταν νύκτωσε λοιπόν πήρε διακόσιους στρατιώτες και πήγαν στη φυλακή με τη βασίλισσα. Έδωσαν χρήματα στον δεσμοφύλακα κι' εκείνος τους άνοιξε την πόρτα της φυλακής. Η Αυγούστα έπεσε με δάκρυα στα πόδια της Μάρτυρος λέγοντας:

Τώρα είμαι καλότυχη και ευτυχισμένη, είπε η βασίλισσα, γιατί σε γνώρισα. Ποθούσα να δω το βασιλικό σου πρόσωπο και διψούσα ν' ακούσω τα μελιρρυτα λόγια σου. Τώρα κι' αν στερηθώ τη ζωή και την βασιλεία μου δεν θα λυπηθώ καθόλου. Είσαι ζηλευτή συ, που προσκολληθήκες σε τέτοιο Δεσπότη, που σου χαρίζει τόσες δωρεές και χαρίσματα.

Κι' εσύ είσαι ευτυχισμένη, βασίλισσά μου, γιατί βλέπω, το στεφάνι που σου βάζουν στο κεφάλι οι Άγιοι Άγγελοι. Μετά τρεις μέρες θα το πάρης, αφού υπομείνης μαρτύριο. Τότε θα πας κοντά στον Αληθινό Βασιλέα, για να βασιλεύσης αιώνια.

Φοβάμαι τα βασανιστήρια και τον σύζυγό μου, γιατί είναι πολύ σκληρός κι' απάνθρωπος. Έχε θάρρος. Στην καρδιά σου θα βρίσκεται ο Χριστός, που θα σε δυναμώνη στη δύσκολη ώρα του μαρτυρίου. Πολύ λίγο θα πονέση το σώμα σου εδώ, για να αναπαύεται εκεί αιώνια. Ενώ οι δυό γυναίκες έλεγαν αυτά, ρώτησε ο Πορφυρίων την Αγία:

Τι χαρίζει ο Χριστός σ' όσους πιστεύουν; Θέλω κι' εγώ να τον γνωρίσω και να γίνω οπαδός του.

Δεν διάβασες ποτέ καμιά γραφή των χριστιανών; Ούτε έχεις ακούσει τίποτε γι' αυτά; Από παιδί βρίσκομαι στους πολέμους και μόνο μ' αυτούς ασχολούμαι. Δεν έχω φροντίσει γι' άλλα πράγματα.

Δεν μπορεί η γλώσσα να διηγηθή τα αγαθά, που ο Θεός ετοιμάζει για όσους Τον αγαπούν και τηρούν τις εντολές του.

Τότε η χάρις γέμισε τη καρδιά του Πορφυρίωνα. Πίστεψε μ' όλη του την καρδιά στον Χριστό μαζί με τους διακόσιους στρατιώτες του και αφού πήραν όλοι δύναμι από την Μάρτυρα έφυγαν.

Τροφή από τον Θεόν. Νέα βασανιστήρια

Ο φιλόστωπος Χριστός δεν άφησε μόνη την Αγία. Σαν φιλόστοργος πατέρας έστελνε τροφή μ' ένα περιστέρι και την δυνάμωνε λέγοντάς της: «Μη δειλιάσης, κόρη, γιατί εγώ

είμαι μαζί σου. Θα μείνης ανέγγιχτη από τα μαρτύρια και με την υπομονή σου θα επιστρέψης πολλούς στην ορθή πίστι και θα αξιωθής πολλών αφθάρτων τιμών».

Την άλλη μέρα ο βασιλιάς πρόσταξε να φέρουν την Μάρτυρα μπροστά του. Μόλις την είδε απόρησε, γιατί ενώ περίμενε να την δη αδυνατισμένη και καταβεβλημένη, την είδε να λάμπη από ομορφιά και χάρι. Σκέφθηκε, ότι ίσως κάποιος φύλακας να την έτρεφε κρυφά και σχεδίαζε να τιμωρήσει τους φύλακες. Η Αγία όμως για να μην τιμωρηθούν ανεύθυνοι άνθρωποι, ωμολόγησε την αλήθεια:

Κανένας άνθρωπος, βασιλιά, δεν μου έδωσε τροφή, αλλά με έτρεφε ο Δεσπότης Χριστός, που φροντίζει για τους δούλους του.

Ο βασιλιάς προσπάθησε για τελευταία φορά να την μεταπείσει με κολακείες:

Σε σένα, ηλιόμορφη κόρη, αξίζει το βασίλειο, Σε σένα, που υπερβαίνεις κι' αυτή την Αφροδίτη στην ομορφιά. Έλα, λοιπόν, να θυσιάσης στους θεούς και να γίνης βασίλισσά μου. Μη θελήσης, σε παρακαλώ, να χαθή τέτοια ομορφιά με βασανιστήρια.

Εγώ είμαι γη και πηλός και κάθε ομορφιά μαραίνεται σαν άνθος και σαν όνειρο χάνεται η από αρρώστια η από τα γηρατειά η από τον θάνατο. Λοιπόν, μη νοιάζεσαι για την ομορφιά μου.

Ενώ συνομιλούσε η Αγία με τον βασιλιά, κάποιος έπαρχος, Χουρσασαδέν ονομαζόμενος, θέλοντας να δείξη στο βασιλιά αγάπη κι' εύνοια, είπε:

Εγώ, βασιλιά, ξέρω μια μηχανή, που μ' αυτήν θα νικήσης την κόρη η θα θανατωθή με πόνους. Διάταξε να κάμουν τέσσερους ξύλινους τροχούς. Γύρω σ' αυτούς να καρφώσουν ξυράφια κι' άλλα σίδερα κοφτερά. Οι δυό να γυρίζουν αριστερά κι' οι άλλοι δυό δεξιά. Στη μέση τους θα βάλουν δεμένη αυτήν και έτσι γυρίζοντας οι τροχοί θα κατασχίσουν τις σάρκες της.

Το σχέδιο άρεσε στο βασιλιά κι' έδωσε διαταγή να κατασκευασθή το μηχάνημα. Σε τρεις μέρες κατασκευάσθηκε ο τροχός και για να φοβίσουν την Αγία έκαναν επίδειξι γυρίζοντας γρήγορα τους τροχούς. Ο βασιλιάς απευθύνθηκε στην Αικατερίνη λέγοντας:

Βλέπεις; Σ' αυτό το μηχάνημα θα δοκιμάσης τον θάνατο, αν δεν προσκυνήσης τους θεούς. Σου είπα πολλές φορές την απόφασί μου. Μη χάνης καιρό. Κάμε ό,τι θέλεις, του είπε με θάρρος η Αικατερίνη.

Ύστερα από τη σταθερή απόφασί της την έρριξαν στους τροχούς δεμένη, αλλά η θεία χάρις βοήθησε την Αγία, που βρέθηκε λυμένη και αβλαβής, με τη βοήθεια ενός Αγγέλου. Όταν οι παριστάμενοι είδαν το παράδοξο θέαμα φώναξαν: «Μέγας ο Θεός των Χριστιανών».

Μαρτύριον της βασιλίσσης.

Ο βασιλιάς σκοτισμένος από το θυμό του έκανε σαν τρελλός και απειλούσε ότι θα της επιβάλη νεώτερη τιμωρία. Όταν πληροφορήθηκε τα γεγονότα η βασίλισσα βγήκε από τα ιδιαίτερα διαμερίσματά της και ελέγχοντας τον σύζυγό της είπε με παρρησία:

Στ' αλήθεια είσαι μωρός κι' ανόητος να πολεμάς τον ζωντανό Θεό και να βασανίζης άδικα την δούλη του.

Στο άσκουσμα αυτών των λόγων ο βασιλιάς έγινε αγριώτερος και από τα θηρία. Άφησε λοιπόν την Αικατερίνη και στράφηκε κατά της συζύγου του. Διέταξε να της κόψουν τους μαστούς. Η Φαυστίνα αντιμετωπίζει με χαρά τα βασανιστήρια. Προσεύχεται να της δώσει ο

Θεός δύναμι και βοήθεια. Η θηριωδία του συζύγου της φθάνει στο αποκορύφωμα. Διατάζει να της κόψουν το κεφάλι. Η βασίλισσα δέχθηκε με αγαλλίασι την απόφασι λέγοντας στην Αγία:

Δούλη του αληθινού Θεού, κάνε προσευχή για μένα.

Πήγαινε να βασιλεύσης με τον Χριστόν αιώνια, της αποκρίθηκε η Αγία.

Η μακάρια Φαυστίνα μαρτύρησε στις 23 Νοεμβρίου. Τη νύκτα ο Πορφυρίων με τους συντρόφους του κρυφά έθαψε το λείψανό της.

Μαρτύριον του Πορφυρίωνος και των πιστευσάντων στρατιωτών

Το άλλο πρωί επειδή ήθελε να τιμωρήση ο βασιλιάς μερικούς σαν υπεύθυνους, παρουσιάσθηκε ο Πορφυρίων με τους λοιπούς στο κριτήριο και είπε:

Και εμείς είμαστε Χριστιανοί, στρατιώτες του Μεγάλου Θεού.

Ο βασιλιάς αναστέναξε από λύπη και φώναξε.

Χάθηκα, γιατί έχασα τον θαυμαστό Πορφυρίωνα. Και σεις στρατιώτες μου, τι πάθατε και περιφρονήσατε τους θεούς των πατέρων μας; Τι σας έκαναν;

Ο Πορφυρίων λοιπόν είπε στον τύραννο:

Γιατί αφήνεις το κεφάλι και ρωτάς τα πόδια; Με μένα να μιλήσης.

Συ είσαι η αιτία της καταστροφής τους. Διατάζει λοιπόν να τους αποκεφαλίσουν. Ήταν 24 Νοεμβρίου.

Μαρτυρικόν τέλος της Αγίας

Την επομένη έφεραν την Αικατερίνη στο κριτήριο. Της λέει ο βασιλιάς:

Πολλή θλίψι και ζημιά μου έδωσες, συ πλάνησες την γυναίκα μου και τον ανδρείο μου στρατηλάτη, που ήταν η δύναμη του στρατού μου. Πρέπει να σε θανατώσω αλύπητα. Αλλά σε συγχωρώ, γιατί λυπάμαι να χαθή μια κόρη σοφή και όμορφη, όπως συ. Θυσίασε στους θεούς και θα σε κάνω μόνιμη βασίλισσα.

Άδικα όμως προσπάθησε να της αλλάξη τη γνώμη. Απελπίσθηκε λοιπόν κι' έδωσε εντολή να την αποκεφαλίσουν. Οι στρατιώτες πήραν την Αγία και πήγαν στον τόπο της καταδίκης. Ακολουθούσε πολύς λαός πίσω, άνδρες και γυναίκες, που έκλαιγαν πικρά για την κόρη, την ωραία, την πάνσοφη, την Αγία, που επρόκειτο να χαθή.

Εκείνη όμως τους παρηγορούσε λέγοντάς τους:

Αφήστε τον ανώφελο θρήνο και χαρήτε, γιατί εγώ βλέπω τον Νυμφίον μου Ιησού Χριστόν, τον πλάστη και Σωτήρα μου, που με προσκαλεί στα άρρητα κάλλη του Παραδείσου, να βασιλεύσω μαζί του αιώνια.

Όταν έφθασαν στον τόπο του μαρτυρίου της έκαμε την προσευχή της λέγοντας:

«Κύριε Ιησού Χριστέ, σ' ευχαριστώ, γιατί μου έδωσες υπομονή και ωδήγησες τα βήματά μου. Συγχώρησε, Κύριε, τα σφάλματά μου και κράτησε αθέατο το σώμα μου από εκείνους, που θα το ζητούν. Φύλαξέ το σώμα και ακέραιο, όπου ορίσης συ ο Βασιλεύς μου. Δώσε τα προς το συμφέρον αιτήματα σ' όσους Σε επικαλούνται. Αμήν».

Τότε ο δήμιος έκοψε με το ξίφος την τίμια κεφαλή της στις 25 Νοεμβρίου του 307. Το τίμιο

λείψανό της Άγιοι Άγγελοι το μετέφεραν στο όρος Σινά, όπου και ιδιαίτερα τιμούν την Αγία. Αυτός είναι ο βίος της πάνσοφης Αικατερίνης και το μαρτύριό της. Αγάπησε τον Κύριο τόσο ώστε θυσίασε τα πάντα για την δόξα Του. Η μνήμη της εορτάζεται την ημέρα του μαρτυρίου της, στις 25 Νοεμβρίου.

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟΝ

Ήχος πλ. α' Τον συνάναρχον Λόγον.

Την πανεύφημον νύμφην Χριστού υμνήσωμεν, Αικατερίναν την θείαν, και πολιούχον Σινά, την βοήθειαν ημών και αντίληψιν, ότι εφίμωσε λαμπρώς τους κομψούς των ασεβών, του Πνεύματος τη δύναμει, και νυν ως Μάρτυς στεφθείσα, αιτείται πάσι το μέγα έλεος.

ΚΟΝΤΑΚΙΟΝ

Ήχος γ'. Η Παρθένος σήμεραν.

Την σοφίαν άνωθεν, κομισαμένη του λόγου, των ρητόρων ήλεγξας, τας φληναφίας ευτόνως, κάλλεσι, της παρθενίας ωραϊσμένη, αιμασι, της μαρτυρίας πεποικιλμένη, διά τούτο σε ως νύμφην, Αικατερίνα Χριστός προσήκατο.

<http://www.impantokratoros.gr/5CDC9C1E.el.aspx>